

Sygn. akt. II K 691/15

Ds 1232/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipiec 2016r.

Sąd Rejonowy w Lipnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Dorota Aleksyńska

Protokolant st.sekr.sądowy Katarzyna Korowicka

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rypinie Janiny Wilińskiej delegowanej do Prokuratury Rejonowej w Lipnie

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 18. 03. 2016r, 22. 04. 2016r , 31. 05. 2016r, 15. 07. 2016r. sprawy

R. I. (1) (...) (...) (...)

oskarżonego o to, że :

I. w dniu 9 maja 2015 roku w miejscowości B., gm. D., woj. (...) - (...) grożąc natychmiastowym użyciem przemocy w postaci pobicia dokonał kradzieży skrzyni basowej samochodu osobowego marki O. (...) o nr rej. (...) o wartości 200 złotych na szkodę A. K. (1) z tym uwzględnieniem, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, z tym ustaleniem iż czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lipnie sygn. akt IIK 127/10 z dnia 27 kwietnia 2010 roku za przestępstwo podobne wymierzając mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od 12.12.2009 r. do 05.03.2010 r.; 04.08.2011 r. do 13.04.2012 r.; 14.04.2013 r. do 16.05.2014r. tj. o czyn z art. 280 § 1 w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64§1 kk

II. w dniu 21 kwietnia 2015 roku w miejscowości B., gm. D., woj. (...) - (...) kierował groźby karalne w postaci pobicia i spalenia pod adresem funkcjonariusza policji A. G. (1) oraz znieważenia wymienionego funkcjonariusza w tym samym miejscu i czasie podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych tj. o czyn z art. 190§1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

orzeka

I. W myśl art. 4§1 kk oskarżonego R. I. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu tj. przestępstwa z art. 280§1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art.283 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności

II. w myśl art. 4§1 kk oskarżonego R. I. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia czynu tj. przestępstwa z art. 190§1 kk i art. 226§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to w myśl art. 11§3 kk na podstawie art. 190§1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk łączy oskarżonemu wymierzone w pkt I i II wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza mu łączną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

(...) PKTIA/O

W dniu 9 maja 2015r około godziny 17.00 A. K. (1) wraz ze swoim cioteczynym bratem D. K. (1) i kolegą A. S. (1) udał się swoim samochodem m-ki O. (...) do miejscowości B. do tzw. „dworku” gdzie miał na nich oczekiwać R. I. (1).

D. K. (2) miał długi u R. I. (1) i chciał się rozliczyć z nim w ten sposób , że miał oddać mu jakieś części motoryzacyjne w zamian za swoje długi.

Na tylnej kanapie samochodu A. K. (1) leżały części motoryzacyjne D. K. (2) i tuba głośnikowa należąca do A. K. (1).

A. K. (1) nie znał dokładnie sprawy i wzajemnych rozliczeń D. K. (2) i R. I. (1).

Dowód: zeznania świadków - A. K. (1) k: 6-7 zbiór C: k.31v-32k.103v-104

- A. S. (1) k. 4-5 zbiór C k. 32

Gdy przyjechali do B. podeszli do grupy mężczyzn wśród których stał R. I. (1) . Jeden z mężczyzn powiedział do D. K. (2), iż będzie to dla niego niemiłe spotkanie i zaczęli bić, popychać D. K. (2). A. S. (1) zaraz wsiadł do samochodu bo się bał. R. I. (1) powiedział do A. K. (1), aby się odsunął.

W tym samym czasie A. K. (1) i R. I. (1) podeszli do samochodu. A. K. (1) pokazał R. I. (1) części, które dla niego miał D. K. (2). R. I. (1) zabrał tylko radio.

Gdy R. I. (1) stał koło samochodu zauważył skrzynię basową w pojeździe i powiedział do A. K. (1), że zabiera skrzynię basową za długi D..

Dowód: zeznania świadków - A. K. (1) k.: 6-7 zbiór C k.31v-32k.103v-104

- A. S. (1) k.: 4-5 zbiór Ck. 32

- D. K. (2) k.: 10-11 zbiór C

Wówczas A. K. (1) powiedział R. I. (1), że skrzynia basowa jest jego własnością i nie może jej zabrać.

Wówczas R. I. (1) zaczął A. K. (1) straszyć, powiedział, że: dostanie wpierdol i zostanie „zahaczony w dupę”.

W obawie o życie i zdrowie A. K. (1) odkręcił skrzynię basową, którą zabrał kolega R. I. (1).

Następnie R. I. (1) powiedział, że mają wypierdalać, a skrzynia basowa zostaje u niego. Krzyczał „wypierdalać”, nie chce was tu widzieć.

Dowód: zeznania świadków

- A. K. (1) k.: 6-7 zbiór C k.31v-32k.103v-104

- A. S. (1) k.: 4-5 zbiór Ck. 32

- D. K. (2) k.: 10-11 zbiór C

W dniu zdarzenia jedynie A. K. (1) był trzeźwy i prowadził pojazd. D. K. (2) i A. S. (1) wypili po cztery piwa – byli pijani.

Dowód: zeznania świadków D. K. (2) k.: 59v

A. K. (1) k.: 31v

A. S. (1) k.: 32

W dniu 09 maja 2015r. około godz. 21.00 A. O. (1) przebywał w barze w miejscowości W. wraz ze swoim kolegą. Był tam samochodem marki R. (...).

W barze tym przebywali również R. I. (1) i jego kolega o imieniu K. wytatuowany.

Wyżej wymienieni poprosili A. O. (1) żeby podwiózł ich do domu. Przed wyjazdem w/w podeszli do samochodu koloru niebieskiego i z bagażnika wyciągnęli tubę. Wyszli z samochodu A. O. (1) na K.. W trakcie jazdy K. – kolega I. – mówił, że tuba jest jego a ponieważ jest pijany zgłosi się po nią później.

Tuba była w bagażniku. A. O. (1) nie zamierzał jej kupić, nie płacił za nią żadnych pieniędzy. Gdy przyjechał do domu tubę położył w garażu a gdy przyjechała policja dobrowolnie ją wydał.

Dowód: zeznania świadków A. O. (1) k.: 13-14 zbiór C k. 104 , k. 63i v

protokół przeszukania k: 8-9 akta sprawy

A. K. (1) rozpoznał tubę po marce, śrubach mocujących i rozdarciu na tylnej ścianie. Tuba została zwrócona pokrzywdzonemu.

Dowód: okazanie k: 22 akt sprawy Ds. 1232/15

pokwitowanie k: 24 akt sprawy Ds. 1232/15

(...) PKT II A/O

A. G. (1) – funkcjonariusz KPP L. – na polecenie dyżurnego KPP L. w dniu 21 kwietnia 2015 r. około godziny 21.15 udał się do miejscowości B., gdzie miał popełniać czyn samobójczy znany mu R. I. (1).

Pojechał wspólnie z funkcjonariuszami K. C., M. A. i T. Z..

Na miejscu zastano brata R. R. (1) – który powiedział, że jego brat R. wziął nóż i poszedł się zabić.

A. G. (1) próbował telefonicznie nakłonić R. I. (1) do powrotu do domu, jednak ten odmawiał.

Dowód: zeznania świadka A. G. (1): k: 15, 16-18 zbiór C k. 58v-59

Po przyjeździe na miejsce funkcjonariuszy policji i straży pożarnej zlokalizowano siedzącego na drzewie R. I. (1).

R. I. (1) chciał tylko rozmawiać z A. G. (1)

Po krótkiej rozmowie z funkcjonariuszem R. I. (1) zszedł z drzewa. Mówił, że pił alkohol i wziął tabletki przeciwbólne. Wezwano karetkę pogotowia.

R. I. (1) szedł z funkcjonariuszem A. G. (1) w kierunku radiowozu celem ogrzania -był ubrany w bluzkę z krótkim rękawem.

Nagle zaczął się szarpać, wyrywać, używać słów wulgarnych „pedały zostawcie mnie”. Był agresywny, wymachiwał. Został obezwładniony. Leżąc zaczął uderzać głową o ziemię. Założono mu kajdanki z tyłu, gdy przyjechała karetka pogotowia zaczął wykrzykiwać pod adresem A. G. (1) „ty kurwo, skurwysynie, zajebię cię, dopierdołę ci, spalę ci chałupę, opierdołę cię, będę cię ruchał, dostaniesz w pierdoł, jak twój chart, twoją kobietę rucha złodziej, zapierdołę cię i nic mi nie zrobisz, uważaj jak chodzisz i śpisz”.

Groźby te i wulgaryzmy wielokrotnie były wypowiedziane w obecności innych funkcjonariuszy policji i ratowników medycznych. A. G. (1) obawia się R. I. (1). Wielokrotnie prowadził postępowania przeciwko oskarżonemu, karał go mandatami, wielokrotnie zatrzymywał do innych spraw. Ponadto oskarżony zamieszkuje w niedalekiej odległości od pokrzywdzonego – 2 km.

Dowód: zeznania świadków A. G. (1) k: 14-18 zbiór C i k: 58v-59

M. D. (1) K; 23-24 zbiór C i k: 59

K. N. (1) k: 21 zbiór C i k: 32iv

R. I. (1) wiedział wszystko o A. G. (1) tak jego słowa zinterpretował K. N. (1) .

Dowód: zeznania świadka K. N. (1) k: 21 zbiór C i k. 32iv

A. G. (1) obawia się oskarżonego , który w/g niego jest osobą nie zrównoważoną psychicznie i zdolną do wszystkiego . Kilka dni po zdarzeniu ktoś rzucił słoikiem jednak nie trafił w okno pokrzywdzonego tylko we framugę.

A. G. (1) podał, iż R. I. (1) był na posterunku policji gdy został wezwany w charakterze świadka i go przeproszał. Oskarżony również przeprosił funkcjonariusza za swoje zachowanie na rozprawie .

Dowód: zeznania świadka A. G. (1) k:58v-59

wyjaśnienia oskarżonego k: 59

W sprawie Ds. 492/10 w dniu 10.08.2010r umorzono dochodzenie w sprawie :

I .groźb karalnych kierowanych pod adresem funkcjonariusza policji z PP D. nad W. mł.asp. A. G. (1) w miejscowości D. woj. (...) - (...) przez P. G. (1) w okresie od grudnia 2009r do dnia 26 kwietnia 2010r tj. o czyn z art.190 §1 kk – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 17 §1 pkt 1 kpk

II. podżegania R. I. (1) w nieustalonym dniu grudnia 2009r w miejscowości D. gm. D. przez P. G. (1) do uszkodzenia mienia A. G. (1) poprzez wybicie szyb w oknach jego mieszkania .tj. o czyn z art.18§2kk w zw. z art. 288 §1kk- wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa art. 17 §1 pkt. 1 kpk

III .podżegania S. Z. w nieustalonym dniu 2009r w miejscowości B. gm. D. do uszkodzenia przez P. G. (2) mienia A. G. (1) poprzez wybicie szyb w oknach jego mieszkania .tj.o czyn z art.18 §2 kk w zw. z art. 288 § 1kk- wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa art.17 §1pkt.1 kpk.

Dowód : akta sprawy Ds. 492/10

R. I. (1) był badany psychiatrycznie pod kątem poczytalności w chwili czynów i możliwości samodzielnego prowadzenia obrony.

Jak wynika z opinii biegłych R. I. (1) :

- nie przejawia i nie przejawiał w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów choroby psychicznej czyli psychozy,
- posiada obniżony poziom rozwoju intelektualnego, a jego iloraz inteligencji wynosi II= 69, co odpowiada upośledzeniu umysłowemu lekkiemu, na granicy z normą intelektualną,
- przejawia dodatkowo cechy ograniczonego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego,
- całościowa diagnoza psychiatryczna u R. I. (1) to zaburzenia zachowania u osoby upośledzonej umysłowo w stopniu lekkim oraz przejawiającej wskaźniki zmian organicznych w ośrodkowym układzie nerwowym,

- opisana patologia w zakresie zdrowia psychicznego R. I. (1) w stopniu nieznacznym wpływała na jego zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem – nie zachodzą warunki art. 31 § 1 i 2 kk

- może uczestniczyć w postępowaniu sądowym i stawać przed Sądem,

- stan zdrowia psychicznego R. I. (1) pozwala mu na samodzielne i racjonalne prowadzenie obrony.

Dowód: opinia biegłych psychiatrów (...) Ośrodek (...) w

G. k.116-124 akta Ds 1232/15.

R. I. (1) był karany sędownie za przestępstwa p-ko mieniu.

Dowód : karta karna k:91i v .

Ostatni raz został skazany wyrokiem SR we Włocławku w sprawie II.K 1253/15 z dnia 11.02.2016r za przestępstwo z art.158§1kk popełnione 6.12.2013r na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności- wyrok jest prawomocny.

Dowód: wyrok SR Włocławek II.K 1253/15 k:101-102.

Oskarżony R. I. (1) w postępowaniu przygotowawczym (k.17-18)nie przyznał się do zarzutu I z a/o .Wyjaśnił, że w dniu 09.05.2015r zadzwonił do niego D. K. (2) i powiedział , że ma do sprzedania tubę . Odpowiedział żeby przyjechali. Przyjechał czerwoną A. D. K. (2) i A. K. (1) i jeszcze jeden chłopak, którego personaliów nie znał.

Gdy przyjechali był na dworze z chłopakami : (...) o nazwisku (...) , ze „ Z. „ którego nazwiska nie zna , ze (...) o nazwisku P. z O. i K. z L. ,który ma tatuaże. Wyżej wymienione osoby przyjeżdżają do jego brata .

A. i D. K. (2) wjechali na podwórko, wyszli do niego z samochodu. A. otworzył bagażnik i pokazał mu tubę a D. poszedł do w/w chłopaków , którzy stali ze 30 metrów dalej.

A. chciał za tubę 140 złotych ,wówczas podszedł K. , który powiedział że tuba jest warta 20,00 złotych. K. wziął tubę i poszedł do grupy chłopaków , którzy byli agresywni do D..

Wówczas powiedział do A. aby odszedł, żeby ci chłopacy mu nic nie zrobili. A. K. (1) wsiadł do samochodu.

W tym momencie podjechała jego siostra A. i podszedł do niej.

Te sytuację mogli widzieć- jego siostra B. , W. S. ,E. Z. , P. B..

Widział jak koledzy R. (brata) szarpali D. . Wówczas R. i W. ich rozbraniali.

Nie wie co się dalej działo z A. po raz ostatni widział go jak odchodził i był w samochodzie.

Nie groził A. aby dał mu tubę .Tylko chciał żeby odszedł i nie dostał za długi D..

Zaraz do niego podszedł (...) i siedzieli u jego siostry.

Po pewnym czasie A. i D. odjechali bo im powiedział „ aby spier.... bo tamci im naje ...”. Na miejscu są kamery. Wie, że tuba jest u właściciela bo ją policja zabezpieczyła i ją mu oddała.

Składając kolejne wyjaśnienia w zakresie pkt I a/o oskarżony również nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k 43-44).

Oskarżony R. I. (1) w postępowaniu przygotowawczym również nie przyznał się do zarzucanego mu w pkt II a/o czynu , skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień podając , iż leczył się psychiatrycznie w L..

Na pierwszy termin rozprawy oskarżony będąc prawidłowo zawiadomiony (k. 30) nie stawił się i Sąd odczytał jego wyjaśnienia.

W trakcie toczącej się rozprawy i przesłuchaniu świadka A. G. (1) stawił się oskarżony (k. 58v).

Oskarżony wówczas złożył wyjaśnienia (k. 59v-60) i podał iż nie wziął tuby – na co mu ta tuba . Tubę wziął O. . Oglądał tubę ale ona nie była warta tych pieniędzy co chciał A. K. (1) . Nie brał tej tuby przysięgał na dzieci , żeby mu poumierały. Nie wie dlaczego ten pokrzywdzony mówi , że to on wziął tą tubę – nic nie ma do tego chłopaka. Oskarżony wówczas podał świadków którzy mieli widzieć jak O. wziął tubę tj. W. S. (1), A. Z., R. Z. (1), E. Z., R. I. (2).

ROZWAŻANIA DOTYCZĄCE PKT I A/O

Ustalając stan faktyczny w zakresie pkt I a/o Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego A. K. (1), który od samego początku konsekwentnie wskazywał na R. I. (1) jako sprawcę zaboru tuby głośnikowej . A. K. (1) pojechał do miejscowości B. na prośbę swojego brata ciotecznego D. K. (2) – był też z nimi kolega A. S. (1).

Jedynie z tego towarzystwa (...) był trzeźwy. D. K. (2) jaki i A. S. (1) w tym dniu wypili po 4 piwa. Jak sami twierdzili byli pod wpływem alkoholu. Z zeznań A. K. (1) jak i A. S. (1) wynika , iż pojechali do B. gdyż D. K. (2) miał jakieś długi u R. I. (1) i chciał je spłacić częściami motoryzacyjnymi od motoru (zeznania A. S. k:4-5; A. K. (k: 7-8). O długach D. K. (2) wspomina też R. I. (1) (wyjaśnienia oskarżonego k. 17-18)

D. K. (2) zaprzeczał w swoich zeznaniach , żeby miał jakiegokolwiek długi u R. I. (1) (k. 10-11) chociaż właśnie w pierwszych zeznaniach zeznał iż „ R. powiedział iż za jego długi on zabiera tubę A. .” D. K. (2) zaprzecza też że był bity twierdzi , że nikt mu nie groził. A przecież nawet z wyjaśnień oskarżonego wynika , iż D. K. (2) był szarpany (k. 17-18) . Sąd odczuł jakby się D. K. (2) czegoś bał - D. K. (2) zeznał w postępowaniu przygotowawczym w obecności ojca może nie chciał wszystkiego powiedzieć. Sąd widzi te rozbieżności i te rozbieżności wpływały na ocenę zeznań świadka.

Sąd ustalił- dając wiarę zeznaniom trzeźwego pokrzywdzonego i A. S. (1)- że były jakieś niewyjaśnione sprawy finansowe pomiędzy oskarżonym a D. K. (2) . Jednak ta okoliczność nie ma większego znaczenia w sprawie. Niewątpliwie w/w pojechali pojazdem pokrzywdzonego do miejsca zamieszkania oskarżonego. W samochodzie znajdowały się części motoryzacyjne należące do D. K. (2) i tuba głośnikowa A. K. (1) . R. I. (1) oglądał rzeczy- części motoryzacyjne zgromadzone w pojeździe Wziął nawet radio należące do D. K. (2) czego nie kwestionuje D. K. (2). Oskarżony zauważył tubę głośnikową i powiedział , że bierze ją za długi D. . A. K. (1) sprzeciwiał się , informował I. ,że tuba jest jego własnością . Wówczas oskarżony zaczął straszyć pokrzywdzonego mówiąc ,że dostanie wpiardol i jak nie wykona tego co on mu karze to „ dostanie zahaczonyw dupe”.

A. K. (1) bał się . Widział ,że D. K. (2) w oddali jest bity i szarpany . Nawet A. S. (1) słyszał ,że I. kazał zdjąć spodnie pokrzywdzonemu (zeznania świadka A. S. k.32). A. K. (1) odkręcił i oddał tubę R. I. (1) . P. nie miał wątpliwości , że tubę zabrał oskarżony wcześniej grożąc mu pobiciem . Fizycznie wziął tubę kolega oskarżonego – wytatuowany. Na koniec R. I. (1) kazał wypierd.... A. K. (1) , D. K. (2) i A. S. (1) . Te słowa wszystkie wymienione osoby słyszały.

R. I. (1) w swoich wyjaśnieniach (k: 17-18) wprost stwierdził , że tubę zabrał kolega K. z L.- mocno wytatuowany. Na rozprawie zaś w dniu 22. 04. 2016r (k:59vi 60) wyjaśniał , iż tubę „ wziął O. ”. Faktycznie tubę znaleziono u A. O. (1) . Jednak w/w wskazał i opisał Sądowi w jakich okolicznościach tuba mogła znaleźć się w jego samochodzie. Faktycznie tak do końca A. O. (2) nie wiedział w jaki sposób znalazła się tuba głośnikowa w jego pojeździe (zeznania A. O. k: 32v i 63 v). A. O. (1) zeznał iż to był pierwszy w tym dniu jego kontakt z R. I. (1)- było to w barze w W. o godz. 22.00. Tego dnia nie był w miejscowości B. w miejscu zamieszkania R. I. (1). Tego dnia nie widział się z D. K. (2), W. S. (2) czy E. Z.. Nie zna zaś A. Z. i R. Z. (1) . Należy podkreślić , iż oskarżony nie jest w swoich wyjaśnieniach konsekwentny najpierw wskazuje na K. (wytatuowanego kolegę z L.) który miał zabrać tubę a w trakcie procesu zaś na A. O. jako sprawcę kradzieży. Sam zaś pokrzywdzony od samego początku wskazuje na R. I. (1) jako sprawcę kradzieży.

Prokurator faktycznie złożył wniosek o konfrontację oskarżonego R. I. i świadka A. O. (1).

Oskarżony wiedząc o ewentualnej konfrontacji i o tym, że Sąd wezwał A. O. (1) nie stawiał się na rozprawę w dniu 31.05.2016r (k.63). Przedstawił zaświadczenie lekarskie jednak nie potwierdził go przez lekarza sądowego pomimo zobowiązania Sądu.

Na rozprawę w dniu 15.07.2016r będąc już wezwany również nie stawiał się. Stawił się natomiast kolejny raz świadek A. O. (1). Oskarżony nie przedstawił żadnego dowodu usprawiedliwiającego swoją nieobecność tym samym uniemożliwił przeprowadzenie konfrontacji. Na rozprawie w dniu 15.07.2016r pokrzywdzony widząc A. O. (1) kategorycznie stwierdził, że „tubę zabrał kolega I. R. ale nie był to O. świadek który przed chwilą wszedł” (zeznania A. K. k:103v-104). Sąd wykluczył żeby tubę głośnikową zabrał A. O. (1) zresztą w żadnym momencie postępowania w/w nie był brany pod uwagę jako sprawca zaboru tuby. Niewątpliwie tubę zabrał R. I. (1) grożąc pobiciem pokrzywdzonemu za długi D. K. (2). Jednak fizycznie wziął tubę kolega R. I. (1)- kolega z L. wytatuowany Ta okoliczność zgadza się z wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi w dniu 11.05.2015r (k. 17-18) „że tubę wziął kolega K. . Osoba ta nie została ustalona w tej sprawie – oskarżony nawet nie dążył tego. Dlaczego oskarżony chciał przerzucić winę na A. O. (1) tego Sąd nie ustalił. Sąd nie widział konieczności wobec zeznań A. O. (1) i A. K. (1) złożonych na ostatnim terminie rozprawie do przeprowadzenia konfrontacji między A. O. a oskarżonym, chociaż faktycznie Sąd nie ustosunkował się do tego na ostatnim terminie rozprawy. Należy nadmienić w tym momencie, że świadkowie przesłuchani na wniosek oskarżonego : A. Z., R. Z. (1) nic nie wiedzą na temat niniejszej sprawy (nie potrafili umiejscowić zdarzenia w czasie, mają problemy z pamięcią). R. I. (2) i E. I. (Z.) odmówili składania zeznań (k. 103v i zeznania świadków A i R. Z. k: 104).

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd w terminie publikacyjnym na podstawie art.409 kpk a contrario w zw. z art. 170 §1 pkt.4 kpk i art172 kpk a contrario nie uwzględnił wniosku obrońcy oskarżonego o wznowienie przewodu sądowego. Faktycznie Sąd nie odniósł się do wniosku Prokuratora o przeprowadzenie konfrontacji oskarżonego ze świadkiem A. O. (1) do momentu zamknięcia przewodu sądowego. Prokurator na ostatnim terminie rozprawy nie podtrzymał werbalnie tego wniosku co nie usprawiedliwia Sądu iż nie odniósł się do tego wniosku. Sąd jednak nie miał możliwości przeprowadzenia tej czynności - konfrontacji oskarżonego ze świadkiem A. O. (1). Oskarżony był wezwany na termin rozprawy dniu 15.07.2016r i zobowiązany do poświadczenia zwolnienia lekarskiego przez lekarza sądowego z poprzedniego terminu rozprawy. Nie stawiał oskarżony i tym samym uniemożliwił przeprowadzenie konfrontacji. A. O. (1) zaś stawiał się na dwa kolejne terminy rozprawy wyznaczone w dniu 31.05.2016r i 15.07.2016r. Sąd nie widział potrzeby kolejnego odroczenia rozprawy i przeprowadzenia konfrontacji A. O. (1) z oskarżonym ponieważ wątpliwości co do okoliczności kto fizycznie zabrał tubę zostały wyjaśnione zeznaniami pokrzywdzonego A. K. (1) na ostatnim terminie rozprawy zgodnie ze stanowiskiem oskarżonego złożonym podczas pierwszego przesłuchania podejrzanego. Na marginesie należy podkreślić, iż Sąd nie zgadza się ze stanowiskiem obrońcy oskarżonego iż R. I. (1) nie rozumiał wszystkich pouczeń kierowanych do jego osoby gdyż jak wynika z opinii jest osobą upośledzoną w stopniu umiarkowanym. Z opinii biegłych wynika wprost, iż oskarżony może uczestniczyć w postępowaniu sądowym i stawać przed sądem a stan jego zdrowia psychicznego pozwala mu na samodzielne i racjonalne prowadzenie obrony. Tych okoliczności obrońca oskarżonego już nie podnosił we wniosku o wznowienie postępowania.

Odnosząc się do samej czynności konfrontacji należy podkreślić iż zgodnie z treścią art. 172 k.p.k. osoby przesłuchiwane **mogą być** konfrontowane w celu wyjaśnienia sprzeczności. Konfrontacja nie jest dopuszczalna w wypadku określonym w art. 184kpk. Konfrontacja jest szczególną formą przesłuchania i stosuje się ją wówczas, gdy obie osoby zostały szczegółowo przesłuchane na określone okoliczności i każda z nich trwa przy swojej, wzajemnie sprzecznej wersji. Ustawa wyraźnie warunkuje przeprowadzenie konfrontacji od istnienia sprzeczności między relacjami przesłuchiwanymi osób. W piśmiennictwie wskazuje się, że konfrontacja powinna być przeprowadzona, gdy wynikają istotne sprzeczności, a konfrontacja jest **jedynym i ostatecznym** środkiem do ich wyjaśnienia, wcześniej zaś nie zdołano ich wyjaśnić innymi metodami i środkami oraz nastąpiło ponowne przesłuchanie tzw. selektywne zarówno osoby mówiącej prawdę, jak i składającej fałszywe wypowiedzi na temat okoliczności sprzecznych i mimo to nie uzyskano oczekiwanych rezultatów.

Podstawowym celem konfrontacji jest wyjaśnienie istotnych sprzeczności w zeznaniach i wyjaśnieniach złożonych na tę samą okoliczność, wykazanie kłamliwości lub błędności wypowiedzi i uzyskanie ich sprostowania (B. H.: Kryminalistyka..., s. 745). Nie zawsze ten rezultat da się osiągnąć, a wówczas konfrontacja może rozstrzygnąć problem wiarygodności konfrontowanych źródeł dowodowych

Wyjaśnienie sprzeczności odbywa się w drodze pytań i odpowiedzi bez etapu swobodnych wypowiedzi. Słusznie zauważył Sąd Najwyższy, że czynność konfrontowania jest procesowym narzędziem, mającym służyć sądowi do ustalenia prawdy poprzez wyjaśnienie sprzeczności. Przepis art. 172 k.p.k. dopuszcza możliwość przeprowadzenia dowodu z konfrontacji „w celu wyjaśnienia sprzeczności”, a sąd - w granicach swobodnej oceny - rozważa, czy istnieją w ogóle warunki stwarzające możliwość wyjaśnienia sprzeczności, a także czy ujawnione sprzeczności - ze względu na ich charakter i przyczyny - wyjaśnienia wymagają. Fakt, iż inicjatywa dowodowa pochodzi od strony, nie zmienia kryteriów oceny sądu, tak co do potrzeby przeprowadzenia czynności, jak i co do rzeczywistych intencji składającego wniosek. Nie jest przecież wnioskiem o konfrontację, a więc o wyjaśnienie sprzeczności, wniosek zmierzający do stworzenia skazanemu możliwości wyrażenia w obecności świadka opinii o jego zeznaniach (wyr. SN z 8 XI 1996 r., II KKN 110/96, OSN PiPr 1997, nr 5, poz. 9).

W doktrynie wskazuje się, że konfrontacja nie jest wskazana, gdy relacje różnią się tym, że jedna jest stanowcza, a druga chwiejna, jedna wyczerpująca, a druga zawiera luki lub obie relacje są niekategoryczne. Nie ma w takich wypadkach sprzeczności, a konfrontacja byłaby środkiem wywarcia sugestii i mogłaby w konsekwencji doprowadzić do uzgodnienia relacji przez osoby zmierzające do mactwa (Komentarz do art. 172 kpk Z. Gostyński tom I Dom Wydawniczy ABC 1998)

Problem konfrontowania świadków był również przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego.

Osoby przesłuchiwane mogą być konfrontowane, co oznacza, że organ przesłuchujący ma takie uprawnienie, a musi z tego uprawnienia skorzystać tylko wtedy, gdy konfrontacja w konkretnej sytuacji procesowej umożliwiłaby ustalenie, które wypowiedzi są wiarygodne (SN: I KR 263/83, niepublikowane; III KKN 484/99, Prok. i Pr. 2001, nr 9, poz. 5; glosa, J. G., Prok. i Pr. 2002, nr 2, s. 119 i n.). Gdy natomiast oczywiste jest, że w realiach konkretnego postępowania osiągnięcie tego jest niemożliwe, przeprowadzenie konfrontacji jest zbędne (SN II KKN 110/96, Prok. i Pr. 1997, nr 5, poz. 9).

Konfrontacja to przesłuchanie dwóch lub większej liczby osób w ich wzajemnej obecności, z jednoczesnym wskazaniem przez organ przesłuchujący różnic w ich wypowiedziach, dotyczących tych samych okoliczności i z jednoczesnym zwróceniem się o ustosunkowanie się do faktu wystąpienia tych różnic. W zależności od statusu procesowego przesłuchiowanych osób, mają one prawo (oskarżeni) albo obowiązek (świadkowie, biegli, tłumacze, specjaliści) ustosunkowania się. W takiej sytuacji procesowej nie można poprzestać na odczytaniu świadkom czy oskarżonym zeznań innych świadków lub wyjaśnień innych oskarżonych (SN Rw 96/81, OSNKW 1981, nr 7-8, poz. 43).

Mając powyższe teoretyczne rozważania na uwadze oraz uwzględniając orzecznictwo Sądu Najwyższego należy podnieść iż to Sąd orzekający ostatecznie decyduje o przeprowadzeniu konfrontacji świadków czy świadka i oskarżonego a wobec wyjaśnienia kto fizycznie wziął tubę nie było konieczności przeprowadzenia konfrontacji co wcześniej Sąd podkreślał.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt I a/ o czynu tj. przestępstwa z art. 280§1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64§1 kk i wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

ROZWAŻANIA DOTYCZĄCE PKT II A/O

Ustalając stan faktyczny w zakresie czynu z pkt II a/ o Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego - funkcjonariusza policji A. G. (1). Niewątpliwie do zdarzenia doszło. Zajście miało charakter impulsywny, nagły, dynamiczny. Zeznania

A. G. (1) korespondują z zeznaniami K. N. (1) (funkcjonariusza policji) i M. D. (2) (ratownika medycznego). Również zeznania pokrzywdzonego są spójne z zeznaniami siostry oskarżonego J. K. (I. k: 59v-60), która zeznała przed Sądem „ było coś o żonie G., że jest frajerem, że będzie ruchała jego żonę”. Tak dokładnie jednak w/w nie pamiętała słów, które użył brat do G. . Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego . Trudno Sądowi ustalić co było powodem tak olbrzymiego wzburzenia oskarżonego. Przecież w pierwszym momencie oskarżony chciał tylko rozmawiać z funkcjonariuszem A. G. i tak też się stało. Funkcjonariusz porozmawiał z nim , oskarżony zszedł z drzewa- zachowywał się normalnie i nagle zaczął się szarpać , wyzywać , używać słów wulgarnych wobec pokrzywdzonego i grozić mu. Być może kombinacja alkoholu i środków przeciwbólowych spowodowała taką a nie inną reakcję oskarżonego. Niewątpliwie oskarżony używał słów wulgarnych pod adresem pokrzywdzonego podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych . A. G. (1) prowadził akcję udaremnienia (i zrobił to z pozytywnym skutkiem) próby samobójczej oskarżonego.

Niewątpliwie co podkreślał pokrzywdzony obawiał się i obawia się gróźb kierowanych pod jego adresem . Mieszka niedaleko oskarżonego około 2 km . W przeszłości miał zdarzenie gdzie kierowano wobec niego groźby karalne, było prowadzone postępowanie. W tej sprawie również pojawiła się postać R. I. (1) (sprawa Ds.492/10 opisana w stanie faktycznym). Wielokrotnie zatrzymywał oskarżonego do innych spraw, nakładał na niego mandaty karne. Jak powiedział przed Sądem w/g jego oceny to osoba nie zrównoważona , która do wszystkiego jest zdolna. Nawet w ocenie funkcjonariusza N. który był świadkiem zajścia A. G. (1) mógł bać się oskarżonego ponieważ R. I. (1) znał zbyt dużo szczegółów z życia pokrzywdzonego (zeznania K. N. k: 32 v) . Ponadto po zdarzeniu ktoś przejeżdżał obok domu A. G. i rzucił kamieniem trafił jednak we framugę a nie w szybę.

Niewątpliwie pokrzywdzony obawiał się i nadal się obawia oskarżonego . Pomimo iż oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu to jednak na rozprawie przeprosił pokrzywdzonego - nie wiedział dlaczego się tak zachował – twierdził „że był naćpany”. Zatem pośrednio przyznał się do zarzucanego mu czynu (k. 59)

Mając powyższe rozwiązania na uwadze Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II a/o czynu tj. przestępstwa z art. 190§1 kk i art. 226§1 kk w zw. z. art. 11§2 kk i za to w myśl art. 11§3 kk na podstawie art. 190§1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając karę Sąd kierował się dyrektywami sędziowskiego wymiaru sprawiedliwości wynikającymi z treści art. 53 kk.

Art. 53 § 1. Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

§ 2. Wymierzając karę, Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Sąd stosował wobec oskarżonego stare przepisy kk w myśl art. 4§1 kk. Czyny zostały popełnione 09.05.2015r i 21.04.2015r a więc za czasów obowiązywania kodeksu karnego z 1997r którego przepisy były względniejsze dla oskarżonego chociażby z tego powodu iż była możliwość zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w sytuacji uprzedniej karalności oskarżonego .

Sąd wymierzył oskarżonemu karę :

-za przestępstwo z art. 280§1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64§1 kk karę 10 miesięcy pozbawienia wolności

-za przestępstwo z art. 190§1 kk i art. 226§1kk w zw. z art. 11§2 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

i karę łączną na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk 1 roku pozbawienia wolności . Wymierzając karę Sąd uwzględnił uprzednią karalność oskarżonego (k: 51 i v) w tym ostatni wyrok SR we Włocławku IIK 1253/15 z dnia 11.02.2016r (k. 101) wymierzający mu karę bezwzględną pozbawienia wolności.

Oskarżony był wcześniej karany za przestępstwo p/ko mieniu a ostatnio za przestępstwo z art. 158§1 kk

Sąd zwrócił się o wywiad kuratorski Oskarżony ukończył jedynie szkołę podstawową w trybie specjalnym . Gimnazjum już nie zdołał ukończyć. W ochotniczym Hufcu Pracy zdobył zawód ślusarza. Oskarżony nigdy i nigdzie zawodowo nie pracował. Czasami podejmował dorywcze zatrudnienie. Oskarżony w ocenie kuratora nie wykazuje się determinacją ani zaangażowaniem w poszukiwaniu pracy , ani też wytrwałościom w jej utrzymaniu. Obecnie utrzymuje się również przede wszystkim z zasiłków z opieki społecznej. Zmienność nastrojów i brak umiejętności przewidywania skutków swojego postępowania są charakterystyczne dla jego osobowości. W środowisku również jest podejrzewany o chorobę psychiczną i uważany za osobę niepełnosprawną intelektualnie. Utrwalone w rodzinie i środowisku wzorce zachowań stoją mu na przeszkodzie w podejmowaniu zatrudnienia. Oskarżony ma okresy zależne od jego stanu emocjonalnego, kiedy przejawia skłonności do nadużywania alkoholu i spożywania innych środków odurzających. W ocenie kuratora i opinii okolicznych mieszkańców nie jest od tych substancji uzależniony . Oskarżony dotychczas był wielokrotnie karany. Aktualnie wobec oskarżonego policja nie prowadzi żadnych nowych czynności . Niemniej jednak z powodu wielokrotnie popełnianych przestępstw i wykroczeń szczególnie drogowych jego osoba jest policji bardzo dobrze znana i znajduje się w stałym zainteresowaniu organów ścigania. Oskarżony również w środowisku nie cieszy się pozytywną opinią. Głównie z powodu wcześniej popełnionych przestępstw na szkodę okolicznych mieszkańców.

Sąd zwrócił się o kolejny wywiad , czy zachowanie oskarżonego uległo poprawie (k.89-90). Uwzględniając uprzednią karalność oskarżonego , przeciętne wywiady z tendencją negatywną , również uwzględniając teczkę dozoru sprawy zakończonej IIK 1004/11 Sąd uznał, iż zasługuje na karę bezwzględną jednak nie w wymiarze wnioskowanym przez oskarżyciela publicznego 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd wziął pod uwagę fakt, iż tuba głośnikowa została zwrócona pokrzywdzonemu w zasadzie zaraz na drugi dzień, oraz że oskarżony przeprosił pokrzywdzonego A. G. (1).

Sąd uznał jednak, iż brak jest pozytywnych przesłanek – prognozy co do zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Oskarżony musi mieć świadomość, iż dopuszczając się przestępstw musi za nie odpowiedzieć karnie a kara jest wynikiem jego przestępczego zachowania . Wymierzona kara spełnia , zdaniem Sądu, cele z zakresu prewencji ogólnej i szczególnej . Mając na uwadze trudną sytuację majątkową oskarżonego i jego rodziny- oskarżony w zasadzie nigdy nie pracował, ukończył szkołę podstawową w trybie specjalnym, utrzymuje się wraz z rodziną głównie z zasiłków z opieki społecznej- Sąd zwolnił od ponoszenia opłaty na podstawie art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23. 06. 1973r o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr. 49 poz. 223 1983r ze zm.) i wydatkami obciążył Skarb Państwa na podstawie art. 624 kpk .